

VETLLA PASQUAL
HOMILIA DEL P. ABAT JOSEP M. SOLER
31 DE MARÇ DE 2018
22, 1-13.15-18

“Oh nit, realment benaurada, que uneix el cel i la terra, nit en què l’home retroba Déu”. Així, germans i germanes estimats, el diaca saludava aquesta nit en fer l’anunci de la Pasqua. Una nit en la qual el cel i la terra es donen la mà. Una nit en la qual pel misteri pasqual del Crist ens és tornada la gràcia i som associats amb els sants.

En aquesta nit, benaurada i joiosa, hem escoltat reposadament la Paraula de Déu i hem vist de quina manera en altre temps Déu començà a portar a terme la salvació de la humanitat fins que ha enviat el seu Fill per redimir-nos. Entre les lectures que hem escoltat, em voldria aturar ara en la d’Abraham i Isahac, era la segona. Déu demanà a Abraham, segons que deia la narració bíblica: *Pren, si et plau, Isahac, el teu fill únic, que tan estimes i sacrifica’l en holocaust*. Isahac era el fill que Déu li havia promès quan Abraham era jove i que no va tenir fins a la seva vellesa, era el qui havia de fer possible que la descendència d’Abraham fos *tan nombrosa com les estrelles del cel*. Abraham estimava entranhablement Isahac, i ara Déu li demanava que el sacrificés quan encara era jove i no havia tingut descendència. Com es podria fer realitat la promesa que havia rebut? Però Abraham es fià de Déu i obeí. Abraham es posà en camí cap al lloc que Déu li havia indicat. Una mica abans d’arribar-hi, deixà els acompanyants: *jo i el noi ens arribarem allà a adorar*. Isahac porta a l’espatlla la llenya de l’holocaust. Acaben el darrer tros de camí. Avancen en silenci; quin devia ser el pensament d’Abraham acompanyant el seu fill a la mort? Quin devia ser el pensament del fill al costat del silenci del seu pare? Només una frase: *Escolta, pare, tenim la llenya i el foc per encendre-la, però l’anyell que hem d’oferir on és?* I Abraham, que sabia què li era demanat, respon: *Déu mateix es proveirà d’anyell, fill meu*. I arribats al lloc, ho disposa tot per a l’*holocaust*. Isahac, amb un silenci dramàtic, ja era sobre la llenya i Abraham ja havia agafat *el ganivet per degollar-lo*. La fe no li devia estalviar l’angoixa i el sofriment. Com diu sant Pau a la carta als romans, *Abraham va creure en Déu que fa revivre els morts* de la mateixa manera que *crida a l’existència allò que no existia* (Rm 4, 17). Creia per tant, que Déu seria capaç de retorna-li en vida el fill després d’haver-lo *sacrificat en holocaust*. Però Déu no volia la mort d’Isahac. Volia fer créixer la fe d’Abraham per tal que aprengué a fiar-se totalment d’ell, més enllà de tot. Per això li diu que no faci res a Isaac. I apareix *un moltó* que ofereix en sacrifici. Aleshores, Déu diu a Abraham: *ja que has fet això de no refusar-me el teu fill únic, juro que et donaré una descendència nombrosa com la sorra de les platges de la mar*.

Encara un detall. L’episodi, d’origen popular redactat partir de les antigues narracions sobre els patriarques, té lloc, tal com diu el text, a Morià. Morià és la muntanya on segles després, segons la tradició d’Israel, va ser construïda la ciutat de Jerusalem amb el temple a la part més alta. En un dels costats d’aquesta petita muntanya, fora de la muralla, hi ha, segons la tradició cristiana, el Calvari i el Sant Sepulcre.

Molts segles després, doncs, un altre *Fill únic*, descendent d’Abraham, descendent d’Isahac, fill de Maria i Fill del Pare etern, es portava ell mateix l’instrument per al seu suplici. Era ben conscient d’on anava: *Jesús sabia que havia arribat la seva hora; l’hora d’estimar fins a l’extrem* (cf. Jo 13, 1). Quin devia ser el col·loqui d’ell amb el Pare al llarg del camí? No ho sabem. Però es devia moure entre la pregària

confiada, la voluntat de dur a terme el pla de salvació i l'angoixa humana davant el sofriment. I, per damunt de tot, devia expressar l'amor total i la confiança sense fissures. El Pare, davant el Fill de les seves complaences (cf. Lc 3, 22), guardava silenci i estimava; era un amor ple de compassió pel Fill i per la humanitat. Així ho diu sant Pau: *Déu no va plànyer el seu propi fill, sinó que el va donar per tots nosaltres* (Rm 8, 31); així ho diu també sant Joan: *Déu ha estimat tant el món que li ha donat el seu Fill únic* (Jo 3, 16). D'aquesta manera, Déu ha manifestat en Jesucrist el seu amor immens a la humanitat (cf. Rm 8, 39).

Déu no volia, però, que el seu Fill experimentés la corrupció del sepulcre (cf. Ac 2, 24-27). Tanmateix, Jesús va haver de passar per la mort, oferint la seva vida en holocaust, abans de ressuscitar victoriós i de manifestar-se gloriós a la humanitat "com el sol en dia serè" (cf. Exultet). En ell es fa realitat la promesa que Déu havia fet a Abraham: *tots per beneir-se es valdran de la teva descendència*. D'aquell que és el seu descendent per excel·lència. Per beneir-nos ens valem de Jesucrist, triomfador de la mort, del pecat i del mal. En ell trobem la llum i la força per construir un món millor i també per treballar amb esperança, cadascú des del seu lloc, per superar les dificultats greus que té el nostre poble.

En Jesucrist es fa també realitat una altra promesa feta a Abraham: que la seva descendència es multiplicaria per tota la terra i que seria pare de totes les nacions. Pel misteri pasqual, Déu compleix el que jurà a Abraham oferint a tots els pobles la gràcia de l'adopció filial per mitjà del baptisme (cf. oració després de la lectura segona).

Aquesta gràcia, la vàrem rebre en ser batejats i ara renovarem les promeses d'aquell dia amb la voluntat de ser cada vegada més fidels al do que vàrem rebre, ajudats per la gràcia divina. A més, en aquesta nit santa, Déu condeix també la gràcia baptismal al Bru Oliver, al Nil Setó i a l'Aran Suñé. Els sacraments són obra de l'amor de Déu i fruit de la Pasqua de Jesús, demanem, doncs, que tots tres, que en les fonts baptismals rebran el do de ser fills de Déu, hi siguin sempre fidels. Tots nosaltres ens unirem a ells en la professió de la fe de l'Església i renovarem els nostres compromisos baptismals. Després, el Senyor ens prepararà la taula eucarística i l'Àuria Suñé, en Bru i en Nil, hi participarà, també, per primera vegada. Veiem, doncs, com en l'Església es comença a complir, per la Pasqua de Jesucrist, el que Abraham i els altres patriarques cregueren i esperaren (cf. oració després de la lectura quarta). Per això ha de ressonar el nostre cant joiós i agraït per la resurrecció del Crist i pels fruits que continua donant també al nostres dies. Portats per l'Esperit Sant, lloem "el Pare omnipotent, Déu invisible, i el seu Fill unigènit, Jesucrist nostre Senyor" (cf. Exultet).